

UZASADNIENIE

W. M. został oskarżony o to, że:

1) w okresie od 20.02.2012 r. do 31.01.2013 r., w O., wbrew przepisom art. 21 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144 poz. 930 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w O. zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za okres: od stycznia do czerwca, od sierpnia do grudnia 2012 r. w łącznej wysokości 34.603, 00 zł.

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

2) w okresie od 27.06.2011 r. do 25.07.2013 r., w O., wbrew przepisom art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r., nr 54 poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w O. należnego podatku od towarów i usług za miesiące: od maja do grudnia 2011 r., od stycznia do czerwca, od sierpnia do grudnia 2012 r., styczeń, luty, od kwietnia do czerwca 2013 r., w łącznej wysokości 417. 839,00 zł,

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. M. prowadził działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) W. M. z siedzibą w D., zarejestrowaną w ewidencji działalności gospodarczej pod Nr (...). Przedmiotem działalności było wykonywanie instalacji wodnokanalizacyjnych, ciepłych, gazowych i klimatyzacyjnych.

(dowód: zgłoszenie aktualizacyjne k. 104-105)

W. M. w 2011 r. nie zatrudniał pracowników na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło.

Wymieniony był zarejestrowany jako podatnik podatku od towarów i usług od 01 kwietnia 2004 r. Z uwagi na nie składanie deklaracji VAT 7 z dniem 06 marca 2009 r. został skreślony z rejestru podatników. Z dniem 30 grudnia 2010 r. zarejestrował się w rejestrze podatników VAT. Kolejny raz został skreślony z rejestru podatników VAT z powodu nieskładania deklaracji podatkowych z dniem 27 czerwca 2012 r.

(dowód: decyzja podatkowa- ustalenia kontroli k. 235-243)

Oskarżony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wystawiał na rzecz innych podmiotów faktury VAT za wykonanie prac o charakterze budowlanym. Za miesiące maj- sierpień 2011 r. wystawił faktury na kwotę brutto 613.770,00 zł (netto 499.000,00 zł.), w tym za sierpień 2011 r. wystawił faktury na kwotę 103.320,00 zł. (netto 84.000, 00 zł.) oraz 110.700,00 zł. (netto 90.000,00 zł.), wrzesień 51.660,00 zł. (netto 42.000, 00 zł), za październik 2011 r. 172.200,00 zł. (netto 140.000,00 zł.), za listopad 2011 r. 184.000,00 zł. (netto 150.000,00 zł.), za grudzień 2011 r. 227.550,00 zł. (185.000,00 zł.) – ogółem 746.610,00 zł. (netto 607.000,00 zł.).

Wskazane transakcje pomimo istniejącego obowiązku nie zostały rozliczone w formie bezgotówkowej, pomimo tego, że część z nich przekracza dopuszczalną kwotę 15 000 Euro. Udokumentowane w ten sposób czynności, pomimo wystawienia na nie faktur, nie zostały wykonane. Dane faktury nie dokumentują tym samym rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Wymieniony nie osiągnął obrotu podlegającego opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Na wskazanych fakturach wykazano podatek od towarów i usług a następnie wprowadzono faktury do obrotu. Przekazano faktury podmiotom wskazanym jako nabywcy, którzy pomniejszyli podatek należny o podatek wykazany na danych fakturach.

(dowód: ustalenia kontroli podatkowej decyzja k. 235-243)

Wymieniony nie składał deklaracji podatkowych w 2011r. Pierwsze deklaracje podatkowe VAT 7 dotyczące okresów rozliczeniowych 2011 r. złożył w dniu 31 stycznia 2013 r.

(dowód: deklaracje podatkowe k. 32-65)

Z dniem 20 lutego 2013 r. wszczęto wobec W. M. postępowanie kontrolne, natomiast z dniem 28 listopada 2013r. kontrolę podatkową w zakresie rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2011 r. Kontrolowany nie wnosił zastrzeżeń do ustaleń organu kontroli.

(dowód: ustalenia kontroli podatkowej decyzja k. 235-243)

W dniu 21 lutego 2013 r. oskarżony złożył korekty deklaracji za okresy rozliczeniowe od maja do grudnia 2011 r. Wskazana korekta z uwagi na dyspozycję art. 81b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o kontroli skarbowej nie wywołała skutków prawnych.

(dowód: korekty deklaracji k. 34-36, k. 38, k. 40, k. 43, k. 46, k. 48, k. 62, k. 64) W deklaracjach dla podatku od towarów i usług w maju 2011 r. – oskarżony przychód będący podstawą opodatkowania wykazał w kwocie 48.000, 00 zł, w czerwcu 2011 r. w kwocie 86 000, 00 zł, w lipcu 2011 r. w kwocie 281.000, 00 zł, w sierpniu 2011 r. w kwocie 174.000 zł, we wrześniu 2011 r. w kwocie 42.000, 00 zł, w październiku 2011 r. w kwocie 140.000, 00 zł, w listopadzie 2011 r. w kwocie 150.000 zł, w grudniu 2011 r. w kwocie 185.000,00 zł, w styczniu 2012 r. za grudzień 2011 r. w kwocie 25.120,00 zł.

W złożonych deklaracjach VAT 7 wymieniony wykazał ponadto podatek naliczony od zakupów towarów i usług. Powyższe dotyczyło 2 zbiorników z pokrywą o łącznej wartości netto 2 862 zł, 3 zbiorników gnilnych o wartości netto 5 382 zł, 6 aparatów grzewczo- wentylacyjnych wraz z konsolą montażową o wartości 8 794, 98 zł, wyposażenia łazienki o wartości netto 606,28 zł oraz drobnych zakupów typu rury, otuliny, złączki, zawory, redukcje, kolanka, końcówki dymnej na komin, wieszaków, karniszy, szafek, płytek, kleju. Łączna kwota za dany okres wynosiła 11.305 zł. W tym za kwiecień 2011 r. – 44, 66 zł, za maj 2011 r. - 1.904,09 zł, za czerwiec 2011 r.- 425, 85 zł, za lipiec 2011 r. – 1. 097, 49 zł, za sierpień 2011 r. – 2.223, 32 zł, za wrzesień 2011 r. 257, 26 zł, za październik 2011 r. 2, 32 zł, za grudzień 2011 r. – 28, 60 zł.

(dowód: deklaracje dla podatku od towarów i usług k. 32- 65, decyzja k. 235- 243)

Wskazane wyżej materiały nie zostały wykorzystane do wykonywania czynności opodatkowanych, nie stwierdzono ich na stanie firmy w trakcie oględzin. Zakupy zostały dokonane na cele inne niż związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. W. M. w złożonych deklaracjach podatkowych za styczeń 2011 r. wykazał kwotę nadwyżki podatku naliczonego z poprzedniej deklaracji podatkowej w wysokości 1.389 zł, z okresu kiedy nie był czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług.

(dowód: decyzja podatkowa 235-243)

W dniu 04 marca 2014 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w O. wydał w stosunku do oskarżonego W. M. decyzję w sprawie podatku od towarów i usług za poszczególne okresy rozliczeniowe od stycznia do grudnia 2011 r określającą nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym, w tym kwoty przeniesione na następny okres rozliczeniowy. Za miesiące od stycznia 2011 r. do grudnia 2011 r. w kwotach po o złotych za każdy z miesięcy. Wskazaną decyzją określono kwotę podatku do zapłaty za maj 2011 r. w kwocie 11.040,00 zł, za miesiąc czerwiec 2011 r. w kwocie 19. 780,00 zł, za miesiąc lipiec 2011 r. w kwocie 64.630,00 zł, za miesiąc sierpień 2011 r. w kwocie 40.020,00 zł, za miesiąc wrzesień 2011 r. w kwocie 9.660,00 zł, za miesiąc październik 2011 r. w kwocie 32.200,00 zł , za miesiąc listopad 2011 r. w kwocie 34.500,00 zł, za miesiąc grudzień 2011 r. w kwocie 42.550,00 zł.

(dowód: decyzja k. 202- 215)

W. M. regularnie spłaca zadłużenie w urzędzie skarbowym.

(dowód: pokwitowania wpłat k. 106-145)

Dyrektor Izby Skarbowej w O. decyzją z dnia 26 maja 2014 r. po rozpatrzeniu odwołania od decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w O. z dnia 4 marca 2014 r. utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

(dowód: decyzja k. 235- 243)

Przeciwko oskarżonemu toczy się postępowanie egzekucyjne obejmujące 39 tytułów wykonawczych na rzecz Urzędu Skarbowego. Jak wynika z protokołu o stanie majątkowym sporządzonym według stanu na dzień 22 października 2013 r. przez poborcę skarbowego wymieniony oprócz maszyn takich jak łopaty, poziomice, przedłużacze, nie posiadał żadnego majątku.

(dowód: decyzja k. 235- 243)

W zeznaniach PIT- 36 za 2009, 2010 i 2011 r. wykazał przychód w wysokości 0, zł, za 2012 r. wykazał dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 585,713,43 zł, zaś za 2013 r. wykazany dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 384.447,78 zł. Jednocześnie W. M. nie uiszczył istniejących zaległości podatkowych, nie regulował także bieżących należności podatkowych.

(dowód: decyzja k. 235- 243)

Oskarżony od maja 2011 r. do czerwca 2013 r. pomimo złożenia deklaracji VAT nie uiszczył w terminie podatku.

(dowód: wniosek o ukaranie k. 4, lista zaległości k. 5, k. 14, 77, 103, karta kontowa k. 6, k. 8-10, deklaracje dla podatku od towarów i usług k. 32- 65, k. 150-161, k. 166- 177)

Oskarżony za 2012 r. złożył zeznanie podatkowe Pit 28- o wysokości uzyskiwanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za 2012 r. w którym wykazał przychód z działalności w wysokości 6629.119,26 zł. W zeznaniu rocznym wykazał zaliczki, których nie przekazywał w terminie do 20 dnia następnego miesiąca a za miesiąc grudzień w terminie do 31 stycznia, nadto nie uiszczył w terminie do 31 stycznia 2013 r. wykazanego w zeznaniu podatkowym podatku od przychodów ewidencjonowanych w wysokości 34 603,00 zł.

(dowód: wniosek o ukaranie k. 1, karta kontowa k. 2, k. 11, k. 79 deklaracja PIT 28 k. 12-13,k. 26-27, lista zaległości k. 15)

Oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, rozpoznano u wymienionego zaburzenia osobowości. W czasie popełnienia przestępstw mógł rozpoznać znaczenie czynów i pokierować swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo- psychiatryczna k. 84-88)

Oskarżony W. M. jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za groźby karalne, prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, czterokrotnie za przestępstwo oszustwa. Ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 14 września 2012 r. za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy na karę grzywny 30 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 60 zł.

(dowód: karta karna k. 29-31,)

Oskarżony od stycznia 2013 r. winien rozliczać się na podstawie podatku dochodowego nie zaś według zryczałtowanego podatku dochodowego.

(dowód: zawiadomienie k. 80)

Oskarżony W. M. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W postępowaniu przygotowawczym złożył wyjaśnienia, z których wynika, że jego problemy podatkowe wynikają z tego, że zagubił dokumentację podatkową za lata 2011 i 2012. Podał, że woził dokumentację podatkową w busie i któryś z pracowników mógł ją wyrzucić. Nadmienił, że obecnie spłaca zaległości podatkowe. (k. 20) W postępowaniu sądowym podał, iż poinformował Urząd Skarbowy o zgubieniu faktur, na co nie otrzymał odpowiedzi. Podał, że nie posiadał księgowej, gdyż osoba, która zajmowała się jego księgowością wcześniej zmarła. Podał, że część hurtowni anulowała wystawione faktury z uwagi na to, że nie były opłacone. W chwili obecnej „hurtownie są opłacone”, a nie otrzymał faktur korygujących. Oskarżony zaznaczył, że ma świadomość, że powinien co miesiąc rozliczyć podatek VAT, ale nie prowadził wtedy księgowości i nie wiedział jaki podatek ma zapłacić. Zwlekał z tym, ponieważ szukał księgowej. (k. 146v) Na kolejnym terminie rozprawy wyjaśnił, iż na bieżąco stara się regulować zadłużenie. Podał, że nie jest w stanie anulować dalszych faktur. Stwierdził, iż posiada kontrahenta, z którym pozostaje w sporze. Wymieniony miał bowiem podpisać przyjęcie gotówki za materiały, co nie miało miejsca. (k. 197 v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują zasadniczo na wiarę. Nie były one w toku postępowania kwestionowane przez strony.

W żadnym jednak stopniu podnoszone przez oskarżonego okoliczności nie podważają faktu popełnienia przypisanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu, ani też nie wyłączają winy.

W ocenie Sądu przedstawione przez oskarżonego okoliczności nie wskazują na obiektywny brak możliwości opłacania należnego podatku od towarów i usług. Oskarżony próbował bowiem wykazywać, że wszystkie jego problemy finansowe wynikają z faktu zagubienia dokumentacji za 2011 r. i 2012 r. Już tylko na marginesie zaznaczyć należy, że przechowywanie dokumentacji finansowej w samochodzie należy uznać za co najmniej lekkomyślne. Niemniej jednak, fakt zagubienia dokumentacji w żaden sposób nie wpływa na wypełnienie znamion objętych zarzutem z punktu II dotyczącego podatku od towarów i usług. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony nie składał żadnych deklaracji podatkowych dotyczących podatku od towarów i usług w 2011 r. Pierwsze deklaracje podatkowe VAT - 7 dotyczące okresów rozliczeniowych 2011 r. (8 miesięcy - od maja do grudnia 2011 r.) złożył w dniu 31 stycznia 2013 r. W ustawowym terminie nie wpłacił podatku od towarów i usług za 11 miesięcy 2012 r. (od stycznia do czerwca i od sierpnia do grudnia) oraz za 5 miesięcy 2013 r. (styczeń – luty oraz od kwiecień- czerwiec 2013 r.).

Jako przyczyny niewpłacania podatku oskarżony wprost wskazywał, że nie prowadził wtedy księgowości. Wątpliwości budzą jego wyjaśnienia, iż poszukiwał w tym okresie księgowej z powodu odejścia poprzedniej osoby prowadzącej jego rozliczenia. Zasady doświadczenia wskazują, że dostępność usług księgowych na rynku nie wymaga prawie dwuletniego (2011-2013) okresu poszukiwania. Nadmienić należy, że oskarżony od wielu lat prowadzi działalność gospodarczą. Przez ten okres winien więc zapoznać się z podstawowymi obowiązkami przedsiębiorcy jakimi jest terminowe uiszczania podatku i bieżące prowadzenie rozliczeń księgowych. Zaniechania w tym zakresie przy braku racjonalnych przyczyn wskazują jedynie na ignorancję oskarżonego, brak poszanowania podstawowych obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę i w żaden sposób nie stanowią okoliczności łagodzącej.

Fakt, że oskarżony był obowiązany do regularnego rozliczania podatku od towarów i usług nie budzi wątpliwości. Oskarżony w inkryminowanym okresie był zarejestrowany jako podatnik VAT, winien więc rozliczać się w systemie miesięcznym i składać deklaracje VAT – 7 do 25 dnia każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy. Oskarżony nie wywiązywał się z tego obowiązku począwszy od maja 2011 r. przez kolejne miesiące aż do miesiąca czerwca 2013 r. Fakt ten nie był w trakcie postępowania kwestionowany przez oskarżonego i wynika z załączonych do akt sprawy dokumentów, m. in. list zaległości, kart kontowych oraz z wyników postępowania kontrolnego. Podobnie jak kwota należnego podatku. Nadto podkreślenia wymaga, że żadna ze stron nie podważała

prawdziwości tych dokumentów i nie kwestionowała faktu niewpłacenia przez oskarżonego należnego podatku od towarów i usług. Wobec powyższego uznać należało, że wiarygodność tych dokumentów nie budzi wątpliwości.

Z ustaleń postępowania kontrolnego wynika, że kontrolowany nie wykonał usług wymienionych we wskazanych wyżej fakturach. Powyższe powoduje, że faktury, które nie dokumentują sprzedaży opodatkowanej między wskazanymi w nich kontrahentami nie wywołują innych skutków podatkowych niż w podatku VAT. Niemniej jednak z uwagi na dyspozycję określoną w art. 108 ust. 1 ustawy o VAT jest to bez znaczenia dla potrzeb postępowania karnego w zakresie objętym zarzutem dotyczącym podatku VAT. Przepis ten wskazuje, że w przypadku gdy osoba prawna, jednostka organizacyjna, osoba fizyczna wystawi fakturę, w której wykaże kwotę podatku, jest obowiązana do jego zapłaty. Tym samym samo wystawienie faktury i wykazanie w niej kwoty podatku powoduje konieczność jego zapłaty. Na marginesie podkreślenia wymaga, iż za wystawienie faktury VAT należy rozumieć jej sporządzenie i przekazanie innemu podmiotowi co stanowi wprowadzenie faktury do obrotu. W. M. wystawił faktury VAT stwierdzające czynności, które nie zostały dokonane, niemniej jednak na fakturach tych wykazano podatek od towarów i usług, faktury te wprowadzono do obrotu. W związku z powyższym W. M. na mocy art. 108 ust. 1 ustawy o VAT był zobowiązany odprowadzić do budżetu państwa podatek w kwocie wskazanej na fakturze. Zgodnie z treścią dyspozycji art. 103 § 1 ustawy o VAT był zobowiązany bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po tym, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Odnosząc się do kwestii zarzutu z punktu I zaznaczyć należy, że oskarżony złożył roczne zeznanie podatkowe za rok 2012 r. na formularzu PIT 28. Formularz ten dotyczył zeznania o wysokości uzyskiwanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należności ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych. W zeznaniu wykazał przychód w wysokości 629.119, 26 zł. Przychody zostały wskazane jako opodatkowane według stawki wynoszącej 5, 5% co stanowi kwotę podatku w łącznej wysokości 34 603,00 zł. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony pomimo wykazania zaliczek w zeznaniu rocznym nie przekazywał tego podatku w terminie do 20 dnia następnego miesiąca, a za miesiąc grudzień w terminie do 31 stycznia. Pomimo złożenia zeznania podatkowego za rok 2012 r. nie uiszczył w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku wykazanego zryczałtowanego podatku od przychodów ewidencjonowanych. Fakt niewpłacania wskazanego podatku nie budzi wątpliwości- nie był w trakcie postępowania kwestionowany. Dodatkowo, oskarżony składając wyjaśnienia przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w punkcie I czynu, dotyczącego nie wpłacania w ustawowym terminie zryczałtowanego podatku od przychodów ewidencjonowanych.

W zakresie kwalifikacji prawnej, Sąd zważył co następuje:

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego pomimo złożenia zeznania rocznego Pit 28 za 2012 r., oskarżony nie wpłacał w ustawowym terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w O. zryczałtowanego podatku od przychodów ewidencjonowanych za okres: od stycznia do czerwca oraz od sierpnia do grudnia 2012 r. w łącznej wysokości 34.603,00 zł.

Zachowanie oskarżonego w tym zakresie nie wypełniło znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kk. Wskazany artykuł odnosi się bowiem do uporczywego nie wpłacania w terminie podatku. Analizowany typ czynu zabronionego można popełnić jedynie przez zaniechanie. Realizacja znamion wykroczenia skarbowego materializuje się, gdy podatnik nie podejmuje czynności, do której zobowiązują go przepisy prawa podatkowego. Czyn ten popełniany jest, gdy podatnik nie podejmuje aktywności, które z nałożonymi przepisami prawa podatkowego winien był przedsięwziąć, a więc gdy pozostaje w bezprawnej beczynności.

W realiach niniejszej sprawy, pomimo faktu złożenia zeznania rocznego PIT 28, należało uznać, że oskarżony za inkryminowany okres nie pozostawał w bezprawnej beczynności - nie był bowiem w ogóle zobowiązany do zapłaty podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych na podstawie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

Przepis art. 6 pkt 4 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym zawiera limity, których nie należy przekroczyć w roku poprzedzającym rok podatkowy, aby nadal można było korzystać z opodatkowania zryczałtowanym podatkiem dochodowym. Aby korzystać z możliwości opodatkowania zryczałtowanym podatkiem dochodowym w 2012 r. podatnik w roku poprzedzającym nie mógł przekroczyć limitów przychodów z działalności gospodarczej wykonywanej samodzielnie w kwocie 150 000 euro. Kwota ta przeliczona według kursu średniego NBP wynosi za 2011 r. - 591.975,00 zł. Jak wynika z poczynionych ustaleń oskarżony w 2011 r. wykazał przychód przekraczający wskazaną kwotę. W deklaracjach dla podatku od towarów i usług w maju 2011 r. – przychód będący podstawą opodatkowania wykazał w kwocie 48.000, 00 zł, w czerwcu 2011 r. w kwocie 86 000, 00 zł, w lipcu 2011 r. w kwocie 281.000, 00 zł, w sierpniu 2011 r. w kwocie 174.000 zł, we wrześniu 2011 r. w kwocie 42.000, 00 zł, w październiku 2011 r. w kwocie 140.000, 00 zł, w listopadzie 2011 r. w kwocie 150.000 zł, w grudniu 2011 r. w kwocie 185.000,00 zł, w styczniu 2012 r. za grudzień 2011 r. w kwocie 25.120,00 zł. Łącznie wykazana została kwota przychodu 1.131.120 zł., która prawie dwukrotnie przekracza ustawowy limit 150 000,00 Euro. Mając powyższe na uwadze uznać należało, że z uwagi na przekroczenie kwoty limitu w 2011 r. oskarżony nie był uprawniony do rozliczania się w 2012 r. w formie zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowany i winien był rozliczać się na zasadach ogólnych na podstawie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji pomimo złożenia zeznania podatkowego i wykazanej tym samym chęci rozliczenia się w formie zryczałtowanej oskarżony nie był uprawniony do rozliczania się w ten sposób, w związku z powyższym nie był zobowiązany do zapłaty wykazanego w tych deklaracjach podatku. Wykazane zachowanie oskarżonego nie wypełniło tym samym znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kk dotyczącego przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. W konsekwencji należało oskarżonego uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Bezspornie, w ocenie Sądu, wykazane w sprawie zachowanie dotyczące naruszenia przez oskarżonego przepisu art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wypełniło znamiona wykroczenia karno-skarbowego z art. 57 § 1 kks. Zgodnie z treścią art. 57 § 1 kks podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku podlega karze za wykroczenie skarbowe. Uporczywość może oznaczać nie tylko wielokrotność, ale i długotrwałość w niepłaceniu danego podatku, ewentualne krótkie uchybienie terminowi mogłoby oznaczać znikomą szkodliwość społeczną czynu. Już trzy, czterokrotne niepłacenie w terminie regulowanego co miesiąc podatku jest wykroczeniem z art. 57 § 1 (Komentarz do art. 57§1 kks w: T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy Komentarz, Warszawa 2009).

Bezspornie w niniejszej sprawie oskarżony pomimo ciężącego na nim obowiązku nie wpłacał w terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w O. należnego podatku od towarów i usług. Zachowanie oskarżonego w tym zakresie ocenić należy jako uporczywe. Oskarżony nie wpłacił łącznie w ustawowym terminie należnego podatku za okres 24 miesięcy (8 miesięcy w 2011 r., 11 miesięcy w 2012 r. oraz 5 miesięcy w 2013)

Mając powyższe okoliczności na uwadze stwierdzić należy, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających, w szczególności stopień społeczne szkodliwości popełnionego przez niego czynu i stopień winy.

Określając wysokość kary, Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do sprawcy, a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił stosunkowo znaczną wysokość uszczuplonej należności publiczno-prawnej a także długi okres czasu obejmujący prawie dwa lata. Kolejną okolicznością obciążającą była wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego, w tym za czyn z kodeks karnego skarbowego. Jako pewnego rodzaju okoliczność łagodzącą należało przyjąć zachowanie się oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego. Oskarżony szczerze przyznał się do winy. Ponadto jak wynika z dołączonych do akt sprawy dowodów wpłat w miarę posiadanych możliwości stara się na bieżąco regulować ciężące na nim zaległości podatkowe.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z punktu II karę grzywny w wysokości 4 000 zł uznając ją za odpowiednią do winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 2.500 zł., uznając ją za odpowiednią do winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą. Uzyskuje zmienne wynagrodzenie w granicach od 2.000 zł. do 5.000 zł. Na utrzymaniu posiada żonę, która nie pracuje oraz dwoje dzieci. Nadto prowadzona jest przeciwko niemu egzekucja z tytułu zaległości podatkowych, którą regularnie spłaca. Kara wymierzona oskarżonemu jest odpowiednio dolegliwa i nie jest rażąco surowa. Jest adekwatna do możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego.

O kosztach pomocy prawnej świadczonej z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 25 maja 1982 r. – prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 ze zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu w części uniewinniającej (pkt I wyroku) Sąd obciążył Skarb Państwa.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, a także charakter zarzucanego mu czynu stanowiącego podstawę skazania (pkt II wyroku) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: z uwagi na to, że skazany został uniewinniony od jednego z dwóch zarzucanych mu czynów zasądzono wydatki w 1/2 części, a na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) opłatę w kwocie 400 zł.